

Zaak C-610/23 [Al Nasiria]ⁱ

Samenvatting van een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof

Datum van indiening:

3 oktober 2023

Verwijzende rechter:

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Griekenland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 juni 2023

Verzoekende partij:

FO

Verwerende partij:

Minister van Migratie en Asiel

Voorwerp van het hoofdgeding

Verzoek tot nietigverklaring van een besluit van de Anexartiti Epitropi Prosfygón (onafhankelijke commissie van bezwaar) van het ministerie van Migratie en Asiel waarbij een bezwaar van verzoeker tegen het besluit tot afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming is verworpen.

Voorwerp en juridische grondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van artikel 46 van richtlijn 2013/32 – gelezen in samenhang met de bepalingen van richtlijn 2008/115 en in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – alsmede van het beginsel van de procedurele autonomie van de lidstaten, het gelijkwaardigheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel – Artikel 267 VWEU

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Prejudiciële vragen

1. Kan de wetgever, gezien het belang van het in artikel 46 van richtlijn 2013/32 bedoelde rechtsmiddel, uit het feit dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, niet in persoon is verschenen voor de commissie die dat rechtsmiddel onderzoekt, afleiden dat de verzoeker hiervan misbruik maakt, en bepalen dat het rechtsmiddel daarom, zonder volledig onderzoek ex nunc van de zaak, als kennelijk ongegrond wordt verworpen (met als gevolg dat geen termijn voor vrijwillig vertrek in de zin van artikel 22, lid 4, van wet 3907/2011 en artikel 7 van richtlijn 2008/115 wordt toegekend)?

2. a) Indien deze kwestie geacht wordt onder het beginsel van procedurele autonomie van de lidstaten te vallen, welke regels moeten dan in het kader van de toetsing aan het gelijkwaardigheidsbeginsel als de vergelijkbare nationale procedurele voorschriften worden beschouwd: de regels voor nationaalrechtelijke bezwaarprocedures bij administratieve commissies of de procedureregels voor de instelling van een inhoudelijk beroep (of een verzoek tot nietigverklaring) voor de bestuursrechters?

b) Is de verplichting om in persoon te verschijnen (of in de daarin voorziene gevallen de in artikel 78, lid 3, van wet 4636/2019 bedoelde verklaring op te sturen) verenigbaar met het beginsel van doeltreffendheid van het Unierecht, en met name met de daadwerkelijke uitoefening van het recht op een doeltreffend rechtsmiddel? Zijn in dat kader relevant, ten eerste, de vraag in hoeverre de bepaling in artikel 97, lid 2, van wet 4636/2019 dat kan worden uitgegaan van misbruik van een rechtsmiddel, overeenkomt met algemene ervaringslessen, en ten tweede, het feit dat in het kader van de beoordeling (in eerste aanleg) van een verzoek om internationale bescherming dezelfde gedraging ertoe zou leiden dat kan worden uitgegaan van impliciete intrekking en niet van kennelijke ongegrondheid van het verzoek?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht en rechtspraak van het Hof

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: artikel 78.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”): artikel 47.

Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (PB 2013, L 180, blz. 60): artikel 28, artikel 31, lid 8, artikel 32, leden 1 en 2, en artikelen 46 en 47.

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen

voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9): artikel 4.

Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008, L 348, blz. 98): artikel 7, lid 4, en artikel 11, lid 1.

Arresten van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, Cilfit e.a. (283/81, EU:C:1982:335); 21 december 2011, NS (C-411/10 en C-439/10, EU:C:2011:865); 31 januari 2013, D. en A. (C-175/11, EU:C:2013:45); 7 november 2013, X e.a. (C-199/12 tot en met C-201/12, EU:C:2013:720); 17 december 2015, Tall (C-239/14, EU:C:2015:824); 26 februari 2015, Shepherd (C-472/13, EU:C:2015:117); 18 oktober 2018, E. G. (C-662/17, EU:C:2018:847); 19 maart 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa) (C-564/18, EU:C:2020:218), en 9 september 2020, Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Afwijzing van een volgend verzoek – Termijn om beroep in te stellen) (C-651/19, EU:C:2020:681).

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Syntagma tis Elladas (Griekse grondwet): artikelen 8, 20, lid 1, 87 en 89, lid 2.

Wet 4636/2019, Betreffende internationale bescherming en andere bepalingen (FEK A' 169/1.11.2019): artikelen 2, 4, 5, lid 1, 9, lid 1, 15, 78, leden 3 en 9, 81, 92, 95, lid 1, en 97, lid 2.

Wet 4375/2016, Organisatie en functioneren van de Dienst Asiel, de Autoriteit Bezwaren, de Dienst Ontvangst en Identificatie, de oprichting van een Algemeen Secretariaat voor Ontvangst, aanpassing van de Griekse wetgeving aan de bepalingen van richtlijn 2013/32/EU „betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)” (PB L 180/29.6.2013), bepalingen betreffende de arbeid van personen die recht hebben op internationale bescherming, en andere bepalingen (FEK A' 51/3.4.2016), zoals gewijzigd bij wet 4399/2016: artikel 4, lid 1.

Wet 3907/2011, Oprichting van een Dienst Asiel en een Dienst Eerste Ontvangst, aanpassing van de Griekse wetgeving aan de bepalingen van richtlijn 2008/115/EG „over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven” en overige bepalingen (FEK A' 7/26.1.2011): artikel 22, lid 4.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoeker in het hoofdgeding, onderdaan van Irak, heeft op 28 februari 2019 bij het regionaal asielbureau te Samos een verzoek om internationale bescherming ingediend, waarin hij verklaarde zijn geboorteland te hebben verlaten omdat zijn leven vanwege een godsdienstige vete werd bedreigd door milities.
- 2 Nadat was vastgesteld dat verzoeker het slachtoffer was geworden van ernstig lichamelijk geweld, is hij op 24 februari 2020 ondervraagd op het regionaal asielbureau te Thessaloniki. Daar verklaarde hij met betrekking tot de redenen van zijn gedwongen vertrek uit zijn geboorteland dat zijn leven door een erotische relatie met een meisje in gevaar was gekomen, omdat hij bij een stammenbesluit ter dood was veroordeeld. Daarom heeft verzoeker Irak verlaten, is hij per vliegtuig naar Turkije gereisd en vandaar Griekenland binnengekomen.
- 3 Tijdens het administratieve onderzoek van zijn verzoek heeft verzoeker een document overgelegd dat is gericht tot alle stammen en beveelt dat hij ter dood wordt gebracht wegens een vergrijp tegen de stam. Verzoeker heeft verklaard dat hij niet naar zijn geboorteland wenst terug te keren, omdat hij dan ter dood zal worden gebracht.
- 4 Zijn verzoek is afgewezen bij besluit van 18 mei 2020 van het regionaal asielbureau te Thessaloniki, omdat het zijn verhaal ongeloofwaardig achtte en aan bovenvermeld document geen afdoende bewijskracht toekende.
- 5 Tegen dit besluit heeft verzoeker op 27 augustus 2021 bezwaar ingesteld bij de onafhankelijke commissie van bezwaar. Bij die gelegenheid is hij ervan op de hoogte gesteld dat de datum voor de behandeling was bepaald op 11 oktober 2021 en dat hij dan persoonlijk voor de bevoegde onafhankelijke commissie van bezwaar diende te verschijnen, tenzij hij wettig verblijf hield in een centrum voor ontvangst en identificatie (hierna: „KYT”) of hem een beperking van zijn bewegingsvrijheid dan wel een verplichting om buiten de regio Attiki te verblijven was opgelegd.
- 6 Verzoeker is op de datum van de mondelinge behandeling evenwel niet in persoon voor de commissie verschenen. Derhalve heeft de commissie, na geverifieerd te hebben dat verzoeker niet in een KYT verbleef, dat hem geen beperking van zijn bewegingsvrijheid was opgelegd en er evenmin sprake was van overmacht, een besluit afgegeven waarbij het bezwaar zonder inhoudelijk onderzoek als kennelijk ongegrond is verworpen en jegens hem een terugkeerbesluit zonder mogelijkheid van vrijwillig vertrek vastgesteld.
- 7 Verzoeker heeft bij het verwijzende gerecht een verzoek tot nietigverklaring van het besluit van de onafhankelijke commissie van bezwaar (hierna: „bestreden besluit”) ingediend.

Voornaamste argumenten van verzoeker in het hoofdgeding

- 8 Verzoeker betoogt onder meer dat het bestreden besluit een wettige en toereikende motivering ontbeert. Hij betoogt met name dat de verwerping van zijn bezwaar met als enige motivering dat hij tijdens de mondelinge behandeling afwezig was, zonder behoorlijk onderzoek ten gronde, in strijd is met het recht, aangezien hij door overmacht verhinderd was de mondelinge behandeling bij te wonen, met name omdat hij financieel niet in staat was om zich vanuit zijn woonplaats Thessaloniki naar Athene te begeven.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 9 Richtlijnen 2011/95 en 2013/32, die deel uitmaken van het Gemeenschappelijke Europese asielstelsel, zijn bij wet 4363/2019 in de nationale rechtsorde omgezet. Krachtens artikel 92 van deze wet, dat correspondeert met artikel 46 van richtlijn 2013/32 betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie, is de verzoeker om internationale bescherming gerechtigd om bezwaar in te stellen tegen het besluit waarbij zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg wordt afgewezen.
- 10 Krachtens artikel 4, lid 1, van wet 4375/2016, zoals gewijzigd bij wet 4399/2016, zijn onafhankelijke commissies van bezwaar ingesteld, met de bevoegdheid om de bezwaarschriften van verzoekers om internationale bescherming te berechten, daarmee de toetsing aan de wet en op inhoudelijke gronden van in eerste aanleg genomen negatieve besluiten mogelijk makend.
- 11 Om de vereiste procedurele garanties veilig te stellen, is bepaald dat deze commissies, gekarakteriseerd als „quasi-rechtsprekende organen”, in meerderheid bestaan uit actieve rechterlijke functionarissen (rechters bij de reguliere administratieve gerechten). De leden van de commissies genieten bij hun taakuitoefening persoonlijke en functionele onafhankelijkheid.
- 12 Bovendien wordt de inachtneming van het onpartijdigheidsbeginsel gewaarborgd, aangezien de commissies ten opzichte van partijen zijn aan te merken als derden en geen bestuursorganen vertegenwoordigen.
- 13 De beslissingen van de commissies inzake deze quasi-beroepen, die worden genomen na diepgaande toetsing aan de wet en ten gronde en worden voorzien van een specifieke en individuele motivering, zijn bindend voor de partijen, aangezien ze slechts kunnen worden vernietigd na instelling van een rechtsmiddel, te weten een verzoek tot nietigverklaring voor een administratieve rechter.
- 14 Derhalve zijn de onafhankelijke commissies van bezwaar weliswaar geen „gerecht” in de zin van de grondwet, maar commissies die rechtsprekende bevoegdheden uitoefenen in de zin van artikel 89, lid 2, van de grondwet.

- 15 Voorts stelt artikel 97, lid 2, van wet 4636/2019 de persoonlijke aanwezigheid van de indiener van het bezwaarschrift bij de behandeling voor de onafhankelijke commissies van bezwaar verplicht. De enige gevallen waarin de persoonlijke aanwezigheid niet vereist is, worden opgesomd in artikel 78, lid 3. Het betreft de situaties dat de verzoeker om internationale bescherming in een opvangcentrum verblijft, of dat hem een beperking van zijn bewegingsvrijheid dan wel een verplichting om op een bepaalde plaats te verblijven is opgelegd, in welke gevallen hij zich kan laten vertegenwoordigen door een gevolmachtigd advocaat, of een verklaring kan sturen dat een van deze situaties zich voordoet. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming niet in persoon aanwezig is (of niet de in artikel 78, lid 3, van de wet bedoelde verklaring opstuurt), wordt zijn bezwaar verworpen als kennelijk ongegrond, omdat dit wordt opgevat als bewijs dat de verzoeker het rechtsmiddel slechts heeft ingesteld om de uitvoering van een eerder of op handen zijnd besluit tot uitwijzing of verwijdering te vertragen of te verhinderen.
- 16 In verband hiermee tekent het verwijzende gerecht aan dat naar vaste rechtspraak de kenmerken van het in artikel 46 van richtlijn 2013/32 bedoelde rechtsmiddel moeten worden bepaald in overeenstemming met artikel 47 van het Handvest, volgens welk artikel eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dat artikel gestelde voorwaarden (arrest Hof van 18 oktober 2018, E.G., C-662/17, EU:C:2018:847, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 17 Overigens is het, bij het ontbreken van Unievoorschriften ter zake, krachtens het beginsel van procedurele autonomie een zaak van de interne rechtsorde van de lidstaten om de procedureregels vast te stellen voor vorderingen in rechte die worden ingediend ter bescherming van de rechten van de justitiabelen, op voorwaarde evenwel dat die regels niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke situaties naar nationaal recht gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) [arresten Hof van 19 maart 2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)*, C-564/18, EU:C:2020:218, punt 63, en 9 september 2020, *Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Afwijzing van een volgend verzoek om internationale bescherming – Beroepstermijn)*, C-651/19, EU:C:2020:681, punt 34].
- 18 Richtlijn 2013/32 bevat geen specifieke regelingen over de verschijning van een verzoeker voor het orgaan dat zijn in artikel 46 van de richtlijn bedoelde daadwerkelijke rechtsmiddel onderzoekt, noch over de gevolgen van deze procedurele verplichting. Hieruit kan worden afgeleid dat de oplegging van een verplichting om in persoon te verschijnen bij artikel 97, lid 2, van wet 4636/2019 (of om een verklaring te sturen, bij artikel 78, lid 3, van dezelfde wet) en de bepaling dat het bezwaar bij niet-nakoming hiervan als kennelijk ongegrond wordt verworpen, tot de procedurele autonomie van de lidstaten behoort en slechts kan

worden beoordeeld ten aanzien van de inachtneming van de beginselen van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid.

- 19 Volgens artikel 32 van richtlijn 2013/32 is een noodzakelijke voorwaarde voor kennelijke ongegrondverklaring van een verzoek om internationale bescherming dat het ongegrond wordt verklaard, met andere woorden dat het verzoek inhoudelijk wordt beoordeeld. Maar volgens artikel 97, lid 2, van wet 4636/2019 wordt het bezwaar, wanneer de verzoeker niet in persoon verschijnt op de terechtzitting ter behandeling daarvan, als kennelijk ongegrond afgewezen, evenwel zonder inhoudelijk te zijn beoordeeld. Volgens een uitlegging van artikel 46, leden 1 en 3, van richtlijn 2013/32 gelezen in samenhang met artikel 97 van wet 4636/2019, moet het daadwerkelijke rechtsmiddel waarin de Griekse wet voorziet zorgen voor een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als de juridische gronden, hetgeen niet het geval is wanneer de verzoeker niet in persoon verschijnt bij de instantie in tweede aanleg, de onafhankelijke commissie van bezwaar. Derhalve dient te worden onderzocht in hoeverre artikel 97, lid 2, van wet 4636/2019 in overeenstemming is met artikel 46 van richtlijn 2013/32.
- 20 Met betrekking tot de inachtneming van het gelijkwaardigheidsbeginsel wordt aangetekend dat, nu de onafhankelijke commissies van bezwaar bevoegdheden van rechtsprekende aard uitoefenen zonder evenwel te worden erkend als rechterlijke instantie in de zin van de grondwet, de vraag rijst wat de soortgelijke procedure is waarmee de onderhavige procedure voor deze commissies vergeleken moet worden.
- 21 Met name rijst de vraag of de onderhavige regeling beoordeeld moet worden in verhouding tot de situatie voor andere administratieve instanties die belast zijn met de behandeling van bezwaarschriften (waarvoor de procedurele regels niet onder een uniform overkoepelend kader vallen maar per orgaan verschillen, en waarin hoe dan ook de verzoekende partij niet verplicht is om in persoon bij de mondelinge behandeling van zijn bezwaar te verschijnen maar zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat of andere gemachtigde), of in verhouding tot de situatie bij de uitoefening van een rechtsmiddel ten gronde of een verzoek tot nietigverklaring voor een administratieve rechter (waar, ten eerste, geen persoonlijke verschijning van de procespartij verplicht is en deze zich kan laten vertegenwoordigen door een gevolmachtigd advocaat, en, ten tweede met betrekking tot een rechtsmiddel ten gronde bij verwerping daarvan onder bepaalde voorwaarden een tweede rechtsgang openstaat).
- 22 Deze vraag betreft de uitlegging van artikel 46 van richtlijn 2013/32, dat wil zeggen een oordeel over de ware aard van het onderzoek dat moet plaatsvinden in de procedure in het kader van het daadwerkelijke rechtsmiddel waarin dat artikel voorziet, en niet slechts het nalopen van de overeenkomsten tussen de vergelijkbare procedureregels waarvoor het verwijzende gerecht de aangewezen instantie is [zie arrest Hof van 9 september 2020, Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Afwijzing van een volgend verzoek om

internationale bescherming – Beroepstermijn), C-651/19, EU:C:2020:681, punten 37 en 38].

- 23 Voorts kan betreffende de inachtneming van het doeltreffendheidsbeginsel betoogd worden dat de litigieuze bepaling van artikel 97, lid 2, van wet 4636/2019 gerechtvaardigd wordt door de behoefte aan een ordelijk en vlot verloop van de procedures voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, voor zover wordt verzekerd dat de verzoekers om internationale bescherming belang blijven stellen in de uitkomst van hun bezwaar en zich nog op Grieks grondgebied bevinden, zodat geen kostbare tijd wordt verspild aan een inhoudelijke beoordeling van verzoeken die voor de verzoekers zelf geen zin hebben en de afhandeling van de overige bezwaarschriften kan worden bespoedigd.
- 24 Daarentegen is ook verdedigbaar dat de litigieuze bepaling de toepassing van het Unierecht onmogelijk of uiterst moeilijk maakt. Ten eerste is de bepaling onevenredig belastend voor verzoekers om internationale bescherming, nu deze verplicht zijn (indien zij niet vallen onder een van de uitzonderingen van artikel 78, lid 3, van wet 4636/2019) zich te begeven naar de locatie van de onafhankelijke commissies van bezwaar in Athene, louter om zich te melden en niet om gehoord te worden, en zonder de mogelijkheid zich te laten vertegenwoordigen door een gevolmachtigd advocaat of andere gemachtigde. Ten tweede leidt de niet-nakoming van deze procedurele verplichting ertoe dat hieruit misbruik van het rechtsmiddel van bezwaar mag worden afgeleid en dat het bezwaar bijgevolg als kennelijk ongegrond wordt verworpen.
- 25 Met name wat betreft de onderhavige verwerping van het bezwaar als kennelijk ongegrond, zonder inhoudelijke beoordeling van de zaak, moet bovenal worden aangetekend dat richtlijn 2013/32 de niet-nakoming van een verplichting om contact op te nemen met de autoriteiten koppelt aan de constatering van impliciete intrekking van het verzoek om internationale bescherming, en niet aan afwijzing daarvan als kennelijk ongegrond.
- 26 Verder vooronderstelt de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond volgens de uitdrukkelijke formulering van artikel 32, lid 2, van richtlijn 2013/32, dat het verzoek inderdaad ongegrond is. Een dergelijke voorwaarde komt niet voor in artikel 97, lid 2, van wet 4636/2019, dat slechts de procedure voor de onafhankelijke commissies van bezwaar betreft en voorziet in de verwerping van het op artikel 46 van richtlijn 2013/32 berustende bezwaar als kennelijk ongegrond een uitkomst die correspondeert met de verwerping van nationaalrechtelijke rechtsmiddelen als niet-ontvankelijk, dat wil zeggen om formele redenen, zonder de zaak inhoudelijk te onderzoeken.
- 27 In de derde plaats heeft de afwijzing van een verzoek als kennelijk ongegrond nog andere gevolgen, namelijk de niet-toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, en de oplegging van een inreisverbod voor een burger van een derde land [zie artikel 7, lid 4, en artikel 11, lid 1, onder a), van richtlijn 2008/115].

- 28 In de vierde plaats lijkt de feitelijke onderbouwing van de constatering van artikel 97, lid 2, van wet 4636/2019 niet te sporen met de algemene ervaringslessen en de logica, aangezien het niet in persoon verschijnen voor de onafhankelijke commissie van bezwaar te wijten kan zijn aan redenen die geen verband houden met de intentie om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing tot uitwijzing of tot verwijdering van het grondgebied te vertragen of te hinderen, met name indien in aanmerking wordt genomen dat de commissies niet onmiddellijk uitspraak doen, zodat de verschijning van de verzoeker om internationale bescherming op de dag van de terechtzitting op geen enkele wijze bijdraagt tot de uitvoering van een terugkeerbesluit in het geval het bezwaar wordt verworpen.
- 29 In de vijfde en laatste plaats bepaalt richtlijn 2013/32 in artikel 46, lid 11, dat de lidstaten de voorwaarden kunnen vastleggen waaronder ervan kan worden uitgegaan dat een verzoeker zijn rechtsmiddel impliciet heeft ingetrokken of daarvan heeft afgezien, tezamen met de regels inzake de te volgen procedure, terwijl de richtlijn geen enkele regeling treft voor de verwerping van een rechtsmiddel als kennelijk ongegrond.
- 30 Het is derhalve onduidelijk of hetgeen in het bovenstaande is opgemerkt over de mogelijkheid om uit te gaan van impliciete intrekking van een verzoek om internationale bescherming of om het als kennelijk ongegrond te verwerpen, direct of analoog van toepassing is wanneer rechtsmiddelen zijn ingesteld.
- 31 Gelet op de hierboven beschreven problemen rond de uitlegging van de relevante Unierechtelijke bepalingen, is het verwijzende gerecht van oordeel dat het nodig is de prejudiciële vragen aan het Hof voor te leggen.